

RADOVAN NASTIĆ

**DAN KADA JE
MIJATOVIĆ
POGODIO
PREČKU**

HOLIVUDSKA PRIČA

■ Laguna ■

Copyright © 2018, Radovan Nastić
Copyright © ovog izdanja 2018, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**DAN KADA JE
MIJATOVIĆ
POGODIO
PREČKU**

*Hej, Sloveni, jošte živi
Duh naših dedova
Dok za narod srce bije
Njihovih sinova*

*Živi, živi, duh slovenski
Živeće vekov'ma
Zalud preti ponor pakla
Zalud vatra groma*

*Nek' se sada i nad nama
Burom sve raznese
Stena puca, dub se lama
Zemlja nek' se trese*

*Mi stojimo postojano
Kano klisurine
Proklet bio izdajica
Svoje domovine!*

POSTAO SAM DŽONI FEJVORIT kada sam prvi put otišao kod frizera. Moje prvo šišanje u Anđelesu.

Malo mi je bilo frka jer sam navikao na Rajku sa Dorćola, samo spremim fotku na mobilnom i Rajka odradi majstorski svoj posao. I još se ispričamo ljudski. Provalio sam da što sam stariji postajem veća picajzla kada je frizura u pitanju. Kriza srednjih godina. Šaban.

Devojka za pultom me je pitala za ime i da li imam zakazano.

Rekoh da nemam zakazano i da ću čekati, a da se zovem Radovan Nastić.

– Kako?

– Radovan Nastić.

– Možete li još jednom, izvinite?

– Radovan Nestik.

– AR EJ DI OU VI EJ EN, jel tako?

– Da.

– EN EJ ES TI... – i tu se nakratko nasmeja, nije izdržala.

He, pokvarena mašta mlade frizerke... *Nasty*. To ti je proletelo kroz glavu, a? Pa i nisi daleko od istine.

– Možete li još jednom? Molim vas, izvinite.

Ma mogu i više puta, imam vremena. I onda se dosetih kako da nam svima olakšam posao. Oduvek mi je jedan od dražih filmskih likova bio Džoni Fejvorit. Lako se i pamti.

– Stavite, molim vas, Džoni Fejvorit.

To je ukucala bez pitanja.

Seo sam i čekao na šišanje tačno tri sata. Ko mi je kriv kada nisam zakazao, a salon mi je blizu stana!

Sva sreća, imao sam MP3.

Slušao sam Predraga Raosa, Kusturicu, Caneta, Malnara i njegovu ekipu *Noćne more*, Lazanskog, Ducija, Dragoša Kalajića. Kada bih hteo malo muzike, bacio bih na Calvin Harris & Alesso „*Under Control*“ ft. *Hurts*. To je Anđeles danas.

RAZMIŠLJATI O PROŠLOSTI je besmisleno. Može samo doneti nesreću. Prihvatiš sve onako kako se dogodilo. Da li je uzrok božja volja, sudbina ili slobodna volja – nebitno je.

U tom trenutku mu se činilo kao odlična ideja da zasnuje porodicu. Kolin je sa osamnaest godina, ljubeći Kristin, svoju devojkicu sa kojom je pohađao samo dramsku sekciju – jedina sekcija u koju su ga primili – rešio da postane otac. Imao je osećaj da će umreti pre dvadesete i želeo je da ima naslednika. Kristin je bila idealna majka u Kolinovim očima. Lepa, atletičarka, pristojna, iz dobre familije. Dete bi ostalo u dobrim rukama.

Svoju porodicu nije želeo da upliće u celu priču.

Kolin veruje u genetiku i zbog toga nije želeo da njegova porodica ima ikakvog uticaja na dete. Da se ti loši geni ne probude. Loši geni koje je on zvao „kukavičluk“. Kolin se plašio kukavice u sebi, majke koja ga je lepo vaspitala, sestre koja je bila dobro dete. Otac nije bio kukavica. Otac je bio nepoznanica.

Lepo vaspitanje velika je greška. Lepo vaspitanje neminovno rađa kukavičluk. Biti skot, podlac, sa osmehom na licu. Shvatio je kasno. Shvatio je u zatvoru. Shvatio je pre zatvora, kada su ga na suđenju sva trojica „saradnika na projektu uzimanja od bogatih zarad davanja siromašnicima“ prodala za blažu kaznu. Ipak su tri godine tri puta manje od devet.

Tri puta manje jednoličnog obroka, tri puta manje uskraćivanja seksa, tri puta manje buljenja u cimerovu četkicu za zube: da li je naoštrena drška ili nije, i ako jeste, zbog koga je naoštrena? Opet, tri puta više vremena da se čitaju knjige, da se slušaju priče.

Jedan od brojnih cimera ostao mu je u posebnom sećanju. Dečko iz Njujorka, gradski tip, urban, ne poluseljače kao Kolin, lepih tetovaža, ne ortački urađenih, već rad majstora. Nije mu se sećao imena, ne pamti Kolin imena, ali lica odlično. Sećao se priče.

Kada je imao četrnaest godina, urbani njujorški klinac zaljubio se u urbanu četrnaestogodišnju devojčicu iz San Dijega. Letovanje. Duge kose, oboje. Gledanje u surfere. Filozofiranje o smrti Kurta Kobejna i Džimija Hendriksa, blejanje uz muziku bendova *Sugar Ray*, *Smash Mouth*, uz ceo drugi talas ska muzike sa dalekog ostrva Kraljevstva.

On se zaljubio.

Ona nije.

Njegov najbolji drugar se zaljubio u nju. Ona u njega.

Četrnaestogodišnji dečko iz Njujorka sredio je dejt svojoj „ljubavi“ i drugaru. Smuvali su se. I nakon letovanja, šest godina nije video niti nju, niti njega.

Nije više bio bitan.

Jednostavno.

Život.

Šest godina kasnije, zima je bila, javio mu se – sada urbanom njujorškom momku na heroinu – najbolji drugar iz detinjstva. Želeo je pomoć, želeo je da se pomiri sa prvom ljubavlju. Dvadesetogodišnji dečko iz Njujorka rekao je da će mu pomoći. Krenuće za San Dijego. Zaista je želeo. Želeo je da vidi nju pre svega, sebično – jer šest godina je nije video. Šta li je postalo od divne devojčice, koliko se promenila, kako izgleda? Samo da sredi dovoljno dopa do San Dijega, da ga ne udari kriza na kalifornijskom suncu. Nekoliko dana samo...

O smrti svog druga iz detinjstva saznao je nakon što mu se na mobilni javio ženski uplakani glas. Majka. Uvek se majka javi.

Ubio se.

Jednostavno.

Smrt.

Kolin je, odgledavši film *Her*, konačno sklopio kockice iščitanih zapisa Zamjatina, Filipa Dika, Frederika Pola.

Sa likom Šon Jang iz *Blejd ranera*.

Savršena žena.

Kolin je dao sve od sebe da zadrži porodicu na okupu. Ali devet godina učine svoje. Zatvorski psihijatar je čitao Kolinovu poeziju i tražio u njoj rešenje za sopstvenu dokolicu.

Kolin je na slobodi otkrio novu vrstu zatvora – internet. Više je laži iščitao za jedan dan nego što ih je slušao od patoloških lažova za godinu dana. Nakon devet dana već je odslužio internet robiju. Sve je bilo nakazno, lažno. Moral. Lepota.

Na sestrin nagovor, otvorio je profil na sajtu za upoznavanje. Okačio fotografije, napisao delimičnu biografiju.

Gledao je fotografije žena koje traže isto što i on – da ih neko iskreno zagrlji. Poslao je nekoliko pisama nekolicini žena. Nijedan odgovor nije dobio. Hvala za udeljeni kompliment. Ništa. Svaka od njih je sebe predstavljala kao princezu koja traži alfa mušjaka s mekim srcem. Svaka je bila skoro pa nevina. Svaka je imala bar jednu fotografiju jasno isturenih grudi. Svaka je tražila duhovno, nikako materijalno. Svaka je želela da joj budući eventualni dejt ima prihod od 100.000 dolara naviše i obavezno auto. Isključio se nakon nekoliko dana. Nekako je bilo sve po šablonu. Imao je iskrenije sapatnike iza rešetaka.

Dok briše podove po kojima su gacale štikle po pro-
sutom pivu, dok fotografiše sa mnom po ulicama Los
Anđelesa, moj jedini prijatelj prve godine bivstvovanja u
Kaliforniji još se nada da će naći ženu.

Poput Šon Jang.

Savršenu android ženu koja pusti iskrenu suzu.

PRVO ME JE U JEDAN PO PONOĆI zvala tetovirana crnkinja poluobrijane glave s dredovima. Kaže mi: svi hoteli zauzeti, pa ako može da kunta kod mene. Koje ludilo mozga.

Došla iz pustinje jer joj je dosadno, ko zna čime se uradila, ko zna ko ju je dovezao, pa kod mene na gajbu.

Da smo se upoznali uživo, pa i ajde, nego sve poruke i mejlovi.

Javila mi se na oglas u kojem tražim modele u donjem vešu.

Znam kako bi se odužila, pao bi seks naravno, ali nije mi do toga.

Iskreno, i odevena je izgledala gadno, mogu da zamislim kada bi se skinula. Zašto hoće da se fotkaju, da li zaista misle da će biti modeli...? Nisam pametan. Opet, svako ima pravo na snove. Nekoliko riba sam fotkao samo ajfonom. Naravno, da odmah imaju fotke u mobilnom i da mogu da ih pošalju potencijalnom Šugar Dediju. I to mi je skroz okej. Svako se snalazi ovde kako zna i ume. Što

bi rekla sjajna španska porno glumica i umetnica Amarna Miler: moja pička plaća moje račune.

Fer. Iskreno. Kome se ne sviđa – odjed u skokovima u pripizdinu iz koje ste došli.

Ovo je Holivud.

I onda mi se javi silikonska lujka iz Palm Springsa, sjajno građena i lepa, ali sjebana mentalno, i pita me izokola:

– A dok fotkaš, jel voliš da ti bude i zabavno, da uživaš?

Prvo pomislih da hoće da se jebe, što bi mi leglo ko budali šamar, još bih bio u svom prvom porniću i reditelj i glavni glumac i producent.

– Naravno, uvek se trudim da uživam.

– Ako hoćeš da ti bude baš lepo, nabavi mi neke pejn-kilere, pa onda mogu da ti ispunjavam želje...

A tu smo... pejn-kileri...

Htedoh joj reći da ode do *Volgrinsa* i kupi ekscedrin ili alvil ili tajanol, ali nisam hteo da je zajebavam, muka je kada se navučesh na oksikodin ili vajkodin, pričali mi ljudi. Ja sam više rekreativac za teže stvari kada baš ne mogu da podnesem samoga sebe.

Kao dop. Sve mir i tišina, i sva čula se pucaju, samo te ne sjebava fizički kao žuto.

Kada budem išao u Springs, poneću joj kafetin. Mislim da će od dva kafetina da mi rentira pičku do sledećeg Sent Patrika. Istetoviraće moje ime iznad bulje, *tramp stamp*, ali ćirilicom.

Kafetin je svetu neotkriveno čudo Jugoslavije.

HIMNU I POČETNI UDARAC propustih umivajući se u klo-
nji i gutajući 25 mg diazepama i dva kafetina – donela
polukres šema iz Otadžbine. Sedeo sam još pet minuta
da mi sve bude „jasno“, da mi se „izbistri“. Bolje da Ala-
bamaši misle da serem nego da gutam pizdarije. Kako im
objasniti da su mi pizdarije u Otadžbini bile kao astma-
tičaru pumpica. Gledamo Superboul. Nisam znao ni ko
igra, niti me je zanimalo. Izguglao sam pre dolaska, čisto
da prozborim i ja neku, mrzim partibrejkere. U stanu
nas desetak, svi naloženi, u narandžastim dresovima,
broj osam na leđima, piše Mening. Njega sam upamtio
iz nekog članka, kao i Toma Brejdija. Svi iz Alabame,
izuzev Kolina i mene. I jedne naše ribe. Svi pivo u šaci,
izuzev Kolina i mene. I naše ribe.

- Odakle si iz Srbije?
- Beograd.
- Koji deo?
- Centar.

Centar. Aha. Centar splavova. Ali nisam odustajao.

– I ja sam tu negde, Dorćol. Jesmo blizu?

– Jesmo.

– Okej. Otkud u Americi?

– Studiram.

– A šta studiraš, ako nije tajna?

– Zašto te zanima?

Jebote. Zašto me zanima!?

– Okej, izvini na zadiranju u intimu.

Prišao nam jedan od narandžastih, uleteo u priču, nahvali ovu našu kako je slatka i ponudi se da joj donese piće. Objektivno lep dečko, biceps kao moja butina, vidi se da trenira nešto, i to ozbiljno.

– Ne treba mi ništa, hvala. I nemoj da me muvaš, ne volim niske muškarce.

Narandžasti se smeškao i dalje, potpuno mu bi nejasno šta priča ova riba. Ali ona nastavi.

– I ova dvojica kao da nisu Srbi – pokaza na Kolina i mene. – Niski su, Srbi su visoki ljudi, a naše žene su među najlepšim na svetu, ako ne i najlepše.

Šta da joj kažem, da krenem da kenjam koliko nesrazmernu bulju u odnosu na sise ima, ili da je drkam za njene ljakse platform šuz od deset inča bez kojih mi je do pupka, ne znam.

– Okej, odosmo mi kepeci sada, samo mi reci koji broj nosi Mening?

– Osam.

Nije znala za foru. Bilo mi bedak da joj je uvalim, čemu trošiti energiju?

– Hvala.

Sedeo sam i gustirao pivo i na svakih trideset sekundi gledao Dženi. Naravno da ne bih uletao Kolinu u kombinaciju. Ali Dženi je bilo greota ne gledati. Frizura kao u Džejn Fonde u *Barbareli*. Dres uz telo. Šorts. Dokolenice. Ugsice. Ličila je na miks Brižit Bardo i Deniz Ričards.

Od reklama sam hteo da odlepim, bližilo se poluvreme, sjajni ovi likovi, pričljivi, pitaju odakle sam, nasmeju se kulturno klimajući glavom, gistro znaju gde je Otadžbina. Ali okej, bolje da se smeju nego da se mršte.

Stiglo i poluvreme. Poče vatromet, neka kičERICA, i izađe neka pevačica sa sve kravatom. Ista Marija Šerifović, samo mršavija. Koji trip. Liči na Šerifovićku, a đuska kao Džekson. Vidim ribe znaju reči, a publika se iskida. Pitao ko je ova riba, oni me pogledali i nasmejali se, kažu:

– Šta, ne voliš Bruna Marsa!?

Koja Bruno Mars, kakvo je ime Bruno za devojkU? Nikad video, nikad čuo. Odjednom u kadar ulete Entoni Kidis. Jebote, izgleda kao da ima dvadeset pet godina. Mora da uzima HGH ili TRT, na nečemu je sigurno. Zabavno je to poluvreme, samo to i ima smisla, kao mini-koncert. Šerifovička je okej pevala, tralala pesmice, ženski deo Alabame odlepio.

Ovi u belim dresovima guzili su ove u narandžastim, morao sam da na svakih trideset sekundi pogledam Dženi. Uzeo sam i ja pivo, neko sa bednim procentom alkohola, i rekoh Kolinu:

– Jel mi veruješ da ribe iz Otadžbine misle da su najlepše na svetu?

– Ne seri.

Tu nisam izdržao i od smeha mi izletelo pivo po Kolinu, i smejući se odveo sam ga u kuhinju da ga obrišem,

mučenik mršavi, pokvarih mu frizuru koju je montirao celo prepodne, baš zbog Dženi.

– Jebote, zaista veruju da su najlepše! Jebote, pogledaj Dženi, jebote! Pogedaj ove četiri ribe pored nje. Jebote!!! Alabama!!!

– Okej, hajde da gledamo utakmicu.

– Nisi ulepljen?

– Nisam, okej sam. Kakva mi je frizura?

– Dobar si, bitno da ne izgledaš kao hipster. Izgledaš kao Sajmon le Bon.

– Zajebavaš.

– Ne, zaista. Bar nisi iskompleksiran kao ja. Hajde, vraćamo se, i nemoj da ispališ. Startuj je. Neću da te gnjavim, ali startuj je.

Kolin se unervozio, ja provalio da i meni nešto smeta, a ne znam šta. Okej ekipa, nit sam gladan nit sam žedan, mislim da me šmecka jedna cupi, možda poentiram nakon dodele pehara – ako se dele pehari, ne znam sport, jebiga. Izadoh na terasu, kiša pada, retko je to videti ovde, i osetim kuglu ispod grkljana. Pulsira.

Dodirnem. Puls otišao na tri u sekundi. U kurac, šta je sada? Možda od jebenog piva, ali nisam siguran. Vrtim film šta sam od jutros jeo i pio. Lepo sanjao. Otvorio oči. Glavobolja. Diazepam 10 mg i kafetina dva. Sok od jabuke. Kreatin i aminokiseline. Onda ono sranje za topljenje sala. Ima kofeina i zelenog čaja i efedrina. Sva sreća duva vetar, ohladio mi glavu. Ali puls galopira. Vratih se na gajbu, opet odoh u klonju, ovaj put će misliti da serem za medalju. Dve šumeće magnezijuma, skoro pa gram, tri desetke diazepam. Jebiga, mora čovek da vodi računa o

svom zdravlju. Ne pijem, ne pušim, ne duvam. Fak jea, što bi rekli ovdašnji ljubitelji sporta i rasonode.

Izašao na kišu opet, kad eto Dženi pored mene.

– Sve okej? Smorila te utakmica?

– Sve okej, malo mi treba vazduha, mnogo duvaju ovi tvoji.

– Zato sam ja samo pijana...

Ostatka večeri se ne sećam, zaspao sam. Mada nisam mogao zaspati na terasi, blekaut. Provalih da sam u tuđoj majici i trenerci. Neću da cimam Kolina, pitaću ga sutra šta je bilo, kunta pored Dženi na kauču. TV uključen, sve blesavo narandžasto u sobi.

Pogledam Dženi, pa ostale ribe. A otadžbinske misle da su najlepše na svetu. Jebote.

Puls 80.

KOLIN NIKADA NIJE BIO u sličnoj situaciji – niko od njegovih nije bio sklon suicidu, možda pomalo depresivni, ali to je valjda normalno.

Sestrin muž. On je razmišljao o tome, nije krio, pričao je otvoreno o tome. Sestra ga je izvukla, sada je samo na lekovima koji ga smire kada vrišti u snu. Još uvek mu nije sasvim jasno da li je trebalo da ide u Irak ili ne. Mada često kaže da bi opet otišao, patriota je.

U zatvoru Kolin nije razmišljao da se ubije. Nije video razlog – odsluži svoje i ide dalje. Loša karma ga neće pratiti jer ništa loše nije uradio. Nikoga kinjio, ni sa kim se svađao. Jednoj budali fali pola uda, ali sam je kriv.

I sistem je kriv, naravno.

Psihijatrica mu je rekla da ću u početku negirati, da ću reći da sam slučajno popio sve te lekove. Lepa žena, Katrin Denev. Nisam negirao. Čemu laganje?

Rekla mu je da će uskoro moći sa partnerom kući. Nije se ni trudio da joj objasni da nismo u vezi. Svejedno je.

Možda jer je bio uz mene i na terapiji. Možda jer sam mu oslonio glavu na rame i dremao. Možda jer je on mršav, zdrave boje kože, a ja kao Džoni Hendriks na heroinu. Ne znam.

– Koliko si popio lekova!?

I ta je završila fakultet. Za pitanje okej, ali izraz lica? Kao da sam silovatelj, pedofil, masovni ubica.

– Jebi se, frigidna leptotice – rekao sam joj poluuspavan.

Kakav izraz lica, takav odgovor. Uostalom, koliko god da sam popio i našmrkao se svakojakog smeća, ovaj beli mantil pomoći mi neće.

– I nismo pederi, čisto da znaš – rekoh joj kada smo odlazili.

Otišli smo u Kolinov stan. Pustio me je da se naspavam. Uzeo je slobodan dan.

Kada sam ustao, stavio sam pirinač u mikrotalasnu, izmešao sa nekom italijanskom kobasicom, ćutke jeo.

Kolin se zavalio pored mene, i pustio, po ko zna koji put, na mjut, snimak meča Džon Džouns vs Aleksander Gustafson.

– Jesi li zaista hteo da se ubiješ?

– Ne. Nikada. Verujem u Boga. Jesmo li smuvali Dženi?

– ŠTA MISLIŠ O OVOJ PESMI? – upita me Kolin.

– Daj da vidim.

*„Mislim da me je prezrela jer sam završio na robiji
a imala je velika očekivanja.*

*Bio sam dobar učenik,
dobro dete.*

Kao i njen muž

*koji se mlad vratio iz Iraka – od kolena nadole
ostalo mu ništa. Iz vojske poštom poslali mu medalju
zahvalnosti*

*da je zakači na bedra dok pije antidepresive i vrišti
u snu.*

*Htedoh da mu pomognem – da im pomognem, ali
ne ume da prašta sestra – što ne znači da je ne volim.*

Možda je bolje da pamtim kako je divno izgledala dok je išla na matursko veče i iz automobila njenih drugarica treštala muzika Jefferson Airplane.“

– Kao Amerika koju sam zamišljao odrastajući na vašim filmovima, muzici i knjigama. Romantična i lepa i usrana i sjebana.

JOŠ KAO PETOGODIŠNJAK voleo sam kada mama okupi prijateljice na kafi. Prijala mi je energija kuhinje, osećao sam se sigurno u ta četiri puta tri metra. Prijao mi je i miris kafe. Ali sve bi to brzo izbledelo iz sećanja da ceo taj ritual ženskog ispijanja kafe uz, meni do današnjeg dana, besmislene teme nisam provodio ispod stola.

Četiri stolice, četiri para nogu, ali samo jedan – uvek u svilenim čarapama. Možda sam zato sada alergičan na likru i najlon, i odmah iz erektivnog maštanja eliminišem devojku koja nema bar jedan par svilenih samodržjećih čarapa.

Mamina prijateljica – uvek nežnih listova, predivnog mirisa stopala – kao da je namerno izuvala cipele na štiklu da bih lakše dolazio do njenih nalakiranih noktiju u koje sam hipnotisan gledao kroz divnu providnu svilu...

Majka me je stalno opominjala da izađem, ali ta „svilena“ prijateljica bi me branila, uvek mi dozvoljavajući da je mazim od kolena do stopala...

Trideset godina kasnije, miris kafe mi je i dalje predivan – iako kafu nikada u životu nisam popio, odvratan

ukus – kao i taj dodir svilenih čarapa pod prstima... i kurcem. Mnogim devojkama je bilo čudno što mi naglo padne kada vidim da su u hulahopkama od likre, takvog sjaja da zaslepe potencijalnog jebača, da je ne možeš ni u mraku promašiti – sija kao da je radioaktivna.

Konačno, potpuno se predavši *pin-up* kulturi, napravih profil na nekoliko sajtova za upoznavanje. Ništa nisam izmišljao, svoje fotografije kačio, samo bih u interesovanja ukucavao dve ključne reči „pin-up“ i „stockings“. I tako bi sajt sam filtrirao osobe koje odgovaraju mom profilu.

Upoznah Melindu.

U Srbiji bi rekli – ima je. U Americi kažu – *curvy*. Objektivno – na svojih 160 cm ima sigurno 10 kg viška. Ali čvrsta je, to je bitno. Jaka. Ništa na njoj ne visi. Čak i savršeno ogromne sise stoje čvrsto poduprte tim jakim stomakom. Kada sam joj video dupe u suknji, istog časa poželeh da zagnjurim facu među te čvrste guzove i polizem joj i pičku i čmar. Toliko je delovala čisto i jebozovno. A ispod suknje, u međuprostoru do štikli, čarape boje kože i crna linija... taj čarobni šav na čarapi koji vodi kurac i mozak gde god ženka poželi.

Kao školarac sam se usrao da joj se neću svideti. Kao da imam petnaest godina. Kao da je ona ta koja dominira. Nakon što smo seli u baštu jednog od lepših restorana Los Feliza, sve je išlo bolje nego što sam očekivao, pre svega jer nisam dozvolio da submisivni Džoni prevlada, taj Džoni je ubijen odavno. Nismo poručili ništa za večeru jer sam je pozvao kod mene. Pristala je pod uslovom da ona bira muziku s laptopa.

Najmanji problem.

Stan je u potpunom haosu, ali nekako smislenom haosu, čak i nekom ko dođe prvi put.

Sve je bilo grupisano razbacano – od tempera preko tegova do knjiga.

Sela je na kauč. Dok sam sipao sok za oboje – nije želela alkohol – video sam da je, nagnuvši se nad laptop da nađe muziku, suknu podigla tačno toliko da vidim početak tamnijeg dela čarapa, onog dela koji drži štipaljka od haltera... Znao sam da ću je tucati.

Momentalno mi se digao, pa sam ga namestio u boksericama da ne bude suviše očigledno. Sva sreća pa je i ajfon velik, tako da je kamuflaža bila jednostavna.

Gotan Project (Radio – for burlesque stuff)

The Ting Tings (Radio – upbeat and fun)

Björk (Radio – for those creative shoots/glam)

Blossom Dearie (dreamy/cutesy/cheesecake)

April March (just fun)

Bittersweet (more fun!)

Q Lazzarus (80's weirdness)

Sarah Vaughan (old school jazz goodness)

Say Hi To Your Mom (electronic/rock/fun)

Zamolio sam je da mi zapiše sve bendove sa liste, većina mi je bila nepoznanica. Imao sam želju da je tucam uz *The Supremes*.

Negde kod Blossom Dearie počeli smo da se ljubimo. Stavio sam joj šaku među noge, dodirnuo tanke pamučne gaćice – prst je bio mokar i jagodice su jasno osetile liniju usana preko kojih sam prešao nekoliko puta. U trenutku kada sam hteo da stavim prst u nju, Melinda mi pomeri šaku i vrati na guzicu.

Pogledao sam je pomislivši da ipak neću tucati te večeri. Nije mi smetalo, naprotiv. Rekao sam joj da idem da se umijem, a da ona pusti *The Supremes*.

Nisam lagao za umivanje ledenom vodom po licu i potiljku, ali sam prećutao da ću popiti 30 mg diazepama. Kad god mi je kurac bio toliko erektivan da osetim krv u samom korenu i žili ispod muda, dobio bih polupanični napad, koji bih rešavao kao i sada. Ništa se sa tih 30 mg nije menjalo, i dalje je kurac bio prepun krvi, kao i žila za dotok krvi u telo i glavić, ali je psiha bila na najlepšem odmoru... a opet savršeno prisutna. Fokus potpun.

Kada sam izašao iz kupatila, Melinda je ležala na leđima u krevetu, golih divnih velikih grudi, a noge je prebacila preko naslona kreveta, izuvena, stopalima ka meni. Mazila je bradavice dok su devojkice pevale: *„Baby, baby, where did our love go? And all your promises of a love forever more... I've got this burning, burning, yearning feelin' inside me, ooh, deep inside me, and it hurts so bad...“*

Izvadio sam kurac i stavio ga među njena stopala. Gledao sam je u oči. Nije pokazala ni trunku iznenađenja. Počela je da mi ga drka stopalima, praveći pauze dok mi miluje butine i muda... Hteo sam da ga izdrkam, ali nije mi dala.

Pridigla se, uzela ga u šake i sasula sve iz mene po svojim sisama. Onda se vratila na leđa, mazala spermu po sebi, a svilenim stopalima, dok sam joj mazio listove, lagano masirala sada polumlohavi kurac. Nakon ne znam koliko minuta savršenstva nagnuo sam se i poljubio je u jarkocrveno nakarminisane usne.

„Pardon the way that I stare, there's nothing else to compare. The sight of you leaves me weak, oh, and there are no words left to speak. But if you feel like I feel, please let me know that it's real. You're just too good to be true, I can't take my eyes off of you...“

GLEDAMO FILM. KINOTEKA.

The Thief.

Džejs Kan kaže svom ortaku iz vojske, snajperisti, sada plaćeniku:

– Šta si to popio, nešto da te drži budnim?

– Dauners.

Da mu spusti otkucaje srca na 50, da ima mirnu ruku kada gađa.

Polako su spremali zasedu.

Ima smisla. Bolji i fokus.

Nas desetero u sali. Kao u Beogradu.

I Bettina Katalin.

Zovem je „Girl from Mars“. Pesma od *Asha*.

Bettina je virtuelna ljubav. Dugogodišnja. Iz Budimpešte. Upoznali se preko *MySpacea*.

Poslao sam joj nekoliko fotki unutrašnjosti ove anđeleske kinoteke.

Ima fotke i one beogradske.

Više voli beogradsku – lepša joj je.

Meni isto.

Više se ne dopisujemo preko mejlova. U pretposljednem mejlu napisala mi je da, kao anarhista i neoliberalka, ne može da podnese moje fašističke stavove. Ali da me voli.

Sada kontakt jednom u dva meseca, preko vajbera. I to uglavnom ja pošaljem prvi, sentimentalnost me ubije.

Na poslednji mejl koji sam joj poslao, u kojem je bila poezija benda *The Stranglers* – „*Midnight Summer Dream*“ – i fotka sa ulica Anđelesa, noćna, saksofonista u pustoj ulici, odgovorila mi je sutradan: *Cigarettes After Sex* – „*Nothing’s Gonna Hurt You Baby*“ i fotografija iz nekog kluba na čijem zidu je pisalo: „*A True Love Story Never Ends*“.

E jebiga, Bettina Katalin.

PRE OBEĆAVAJUĆI DOSADNE ŽURKE svratih kod lokalnog dilera da kupim oksikodin. Jedan miligram košta jedan dolar. Kod stalnog, pouzdanog dilera. Nepoznati bi me ogulio, minimum četiri dolara miligram. Znači sto četrdeset dolara nedeljno.

„Ne valja ti to, zašto ih piješ, uništiće ti jetru, bubrege, kurac, srce, oči, sluh, mozak, i opet kurac kada ga budeš počeo dizati hemijom.“

To imaju da mi kažu „prijatelji“. Ne pitaju od čega živim, šta radim, kako mi je riba, da li se još ložim na brazilske travestite. To ovi iz Otadžbine brinu.

Šta vas pa boli kurac – pošaljete mi dva mejla u dva meseca i voajerišete tražeći potvrdu da se od lekova fizički raspadam pa da me ožalite malo. Ma evo vam kurac!

Taljigam metroom i ubodem nekako ulicu i broj pomoću pametnog telefona, i otvori mi vrata Kolin. Sve ekipa koju znam. I sada ide crna rupa u sledu događaja, ali ne od lekova, već od dosade – a sve poče kada se setih